

Under Kommissionens Forhandlinger har der været rejst Spørgsmaal, om man skulde optage til Behandling ikke blot Arrestforvarernes Lønforhold, men ogsaa Spørgsmaalene angaaende deres Ansættelse (Statsansættelse eller kommunal Ansættelse) og Uddannelse. Der har fra flere Sider i Kommissionen, og særlig da fra nogle af dennes specielt fængselskyndige Medlemmer, været taget til Orde for at behandle disse sidste Spørgsmaal, idet det ikke fandtes, at der kunde opnaas nogen tilfredsstillende Ordning af Arrestforvarernes Forhold blot ved en Lønreform.

Det er i saa Henseende særlig blevet fremhævet, at Fuldbyrdselen af de af Domstolene idømte Straffe, hvad enten det drejer sig om de langvarige Straffe (Tugthus- og Forbedringshusarbejde) eller de kortvarige Fængselsstraffe, er en Opgave, som Staten bør varetage. Kun derved kan man fjerne de med den nu gældende Ordning forbundne Mangler, der er en Følge af, at de fleste Arresthuse er smaa Fængsler, som ofte ikke tilfredsstillende Krav med Hensyn til Sikkerhed og Hygiejne, som med Rette kan stilles, at Opsynstjenesten i disse Fængsler udføres af Funktionærer, der ikke har den ønskelige Uddannelse, og som ofte — til Skade for Fængselstjenesten — har anden Virksomhed ved Siden af denne og, at en velleddet Arbejdsdrift er umulig i smaa Fængsler.

De Mangler, der klæber ved Arrestforvarernes Uddannelse, har man ment at kunne fjerne ved at give Arrestforvarerne Statsansættelse, idet det ikke vil kunne bestrides, at Arrestforvarernes mangelfulde Uddannelse hænger sammen med deres kommunale Ansættelse. Gaves der derimod Arrestforvarerne Statsansættelse, og hvad der maatte være en naturlig Følge heraf Statslønning, har man ment, at Stillingerne som Arrestforvarer vilde kunne blive Avancementsposter for dygtige Opsynsbetjente i de store Fængsler (Straffeanstalterne), ved hvilke ingen nu om Stunder opnaar fast Ansættelse som Betjent, forinden han dels gennem Deltagelse i et Kursus, der afsluttes med en Prøve, har faaet den fornødne faglige Undervisning, dels har forrettet Tjeneste som Reservebetjent i en passende Tid, der hidtil som Regel har strakt sig over flere Aar. En saadan Ordning, hvorefter Arrestforvarer-Stillingerne skulde rekrutteres fra de store Fængslers Betjentkorps, vilde naturligvis først og fremmest være i Arresthusenes Interesse, idet der derved sikredes disse en kyndig